

[Stein.]

vider Statstidende ud over dens naturlige Rammer og giver Bladet en bredere økonomisk Basis. Selv om den højtærede Statsminister ikke er indstillet paa noget saadant, har man ingen Sikkerhed for, at en udvidet Statstidende ikke i en eller anden Situation mod sin Hensigt kan vendes imod den frie Presse og imod Befolkningen. Jeg nærer naturligvis ikke nogen Forventning om, at den højtærede Statsminister vil frafalde det foreliggende Lovforslag, skønt jeg synes, at det i og for sig maatte kunne ske uden større Smerte. Jeg haaber imidlertid, at det skal kunne lykkes i alt Fald at give Lovforslaget en fastere Afgrænsning, at skabe større Klarhed over dets Rækkevidde, og i denne Forventning vil jeg gerne forbeholde mig eventuelt senere at fremsætte Forslag om Udvalgsbehandling.

Imidlertid vil jeg gerne til Slut have Lov til at gøre endnu et Par Bemærkninger. I den Henvendelse, som Bladudgiverne i Provinsen gentagende — jeg tror 3 Gange — har rettet til de Udvalg, som har haft med dette Forslag at gøre, hedder det bl. a.:

„Det viser sig Gang paa Gang, at Meddelelser, der fra Statsadministrations Side ønskes bragt til Offentlighedens Kundskab, ikke vilde naa ud til Publikum, hvis man skulde nøjes med Avertering i Statstidende, og at man i saadanne Tilfælde alligevel maa appellere til den frie Presse. Vi kan saaledes henvise til Forordninger om Uddeling af Svinekort, om Smørordningsbestemmelser, om Regler for Uddeling af Valuta o. lign., hvor en videre Bekendtgørelse end gennem Statstidende er absolut paakrævet, hvis Bekendtgørelser af denne Art overhovedet skal kunne opfylde deres Hensigt.“

Der er ingen inden for dette høje Ting, som ikke er fuldkommen paa det rene med, at dette er rigtigt. Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns) henlede bl. a. Opmærksomheden paa, at dette høje Ting endnu i de sidste Dage har beskæftiget sig med en Sag, Forslaget om Tillæg til Lov om Tinglysning, der i § 2 kræver Bekendtgørelse i Statstidende og i et eller to af de mest udbredte Dagblade, hvorved man understreger, at Bekendtgørelsen i Statstidende ikke er fyldestgørende, skønt Bekendtgørelse i Statstidende i dette Tilfælde er ganske naturlig, fordi det drejer sig om et Forhold af retlig Karakter. Selv her kan man altsaa ikke, hvis man vil tage fornødent Hensyn til Befolkningen, nøjes med at avertere i Statstidende. Jeg har tidligere fra denne Plads haft Lejlighed til

at gøre opmærksom paa de ganske overordentlig store Krav, som den offentlige Administration stiller til Pressen og derved i Virkeligheden paabyrder den meget betydelige Udgifter gennem gratis Reklamer og gratis Bekendtgørelser for Administrationen og Statsmyndighederne.

Hvis det foreliggende Lovforslag gennemføres, vil Statstidendes Overskud, saa vidt man kan skønne, forøges betydeligt, højst rimeligt komme op paa et Beløb af $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. eller maaske mere; men hvad enten dette Lovforslag nu maatte blive gennemført eller ej, tillader jeg mig at henstille til den højtærede Statsministers Overvejelse at lade Statstidendes Overskud indgaa i en Fond, hvis Midler anvendes til dog i nogen Grad at skadesløsholde Pressen, de enkelte Blade, for de Udgifter, der paaføres dem gennem de offentlige Bekendtgørelser.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse have Lov til at minde om, at man under Verdenskrigen havde en saadan Ordning, hvorefter de forskelligartede offentlige Bekendtgørelser optoges i Dagspressen til en nærmere bestemt beskedent Takst. Jeg henstiller, at denne Ordning søges genoplivet, og at man reserverer Statstidendes Overskud for dette Formaal.

Oluf Johansen: Uden at gøre Lovforslaget til Genstand for videre Omtale skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse.

Statsministeren (Stæuning): De Bemærkninger, som det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns) fremsatte om de Udgifter, som vil blive paalagt de averterende, tror jeg ikke kan siges at have nogen større Betydning, al den Stund de averterende selv vil være Herrer over, hvilken Størrelse de vil gives deres Bekendtgørelse saavel i Statstidende som i de Blade, de i øvrigt averterer i.

Med Hensyn til Kreditforeningerne, som det ærede Medlem nævnte, ligger det noget forskelligt; nogle averterer Trækningslisten, andre gør det ikke, men Lovforslaget paalægger ikke nogen Avertering i videre Omfang, end det kan siges at være hjemlet gennem Statutter og deslige. Det ærede Medlem stillede et Spørgsmaal vedrørende § 1, Stk. 3, hvorefter forskellige Virksomheder er undtaget fra Averteringspligt; alt for saa vidt ikke andet er bestemt i den øvrige Lovgivning eller i ældre administrative Instrukser. Ja, det er jo ikke godt at vide, om der ikke findes saadanne ældre